

Húsvéthétfő

ApCsel 2,14.22-33; Mt 28,8-15

Találkozás

Szent Péter beszédébe a feltámadás úgy jelenik meg, mint **a halál** és **a temetés** egyenes folytatása. Éppen olyan történeti tény, mint a másik kettő. Az apostolok nem olyasmi mellett tanúskodnak, amiről azt hiszik, hogy úgy van, vagy azt remélik, hogy úgy van, vagy amit szeretnének, ha úgy lenne, hanem azt bizonyítják, amit láttak: „*Mi tanúi vagyunk mindannak, amit...*”. Péter azzal igazolja tanúságtételét, hogy a Feltámadt megjelent neki. **Az üres sír feltűnő, de nem egyértelmű jel.** A döntő bizonyíték az volt, hogy a tanítványok látták a feltámadott Urat.

Ez a tény megváltoztatja életüket   Jézus az Úr!

A húsvét témája elsősorban a feltámadt Krisztussal való találkozás. Ezen elbeszélések bemutatják, hogy milyen fordulatot eredményez valakinek az életében, ha találkozik a Feltámadottal. Ma asszonyokról olvasunk, akik vasárnap hajnalban Jézus sírjához mennek. Az a szándékuk, hogy a szokások szerint bebalzsamozzák a holttestet, mert pénteken, az ünnep közeledte miatt nem volt erre idő. Nagy meglepetést okoz nekik, hogy a sír üres. Ott egy angyalt látnak, aki hírül adja nekik az Úr feltámadását és azt kéri tőlük, hogy induljanak és vigyék meg ezt a hírt az apostoloknak. Útközben találkoznak a feltámadt Krisztussal, s ez a találkozás egészen váratlanul éri őket. Ő bátorítja az asszonyokat, eloszlatja félelmüket. E találkozásnak köszönhetően, amikor megérkeznek az apostolokhoz, már nem csak az üres sírről számolnak be és nem csak azt mondják el, amit az angyaltól hallottak, hanem személyes találkozásukról, élményükről is beszámolnak, arról, hogy láthatták a feltámadt Krisztust.

Ezzel egy időben a sír őrzésével megbízott katonák találkoznak a főtanács tagjaival, és közlik velük, hogy Jézus teste eltűnt a sírból, de ennek okát nem tudják. A tanács tagjai azt kéri tőlük, mondják azt, hogy elaludtak és eközben ellopták tanítványai Jézus holttestét. Ezzel a jelenettel az evangélista egy másik lehetséges magyarázatot ad arra, hogy miért üres a sír. A történet ezzel be is fejeződik. Számunkra marad annak megválaszolása, hogy melyik magyarázatot hisszük el.

A húsvét titka, a remény diadala.

A hasznossági szempontokat előtérbe helyező társadalomban az emberek a másokban fenyegetést látnak, ezért elzárkóznak egymástól. A mai ember életének célját ez határozza meg: legyek képes megvédeni magamat, és lehetőleg olyan magasra jussak a társadalmi ranglétrán, hogy ne legyek kiszolgáltatva a fenyegető jövőnek.

Jézus húsvétja által teljessé lesz a Lélek kiáradása a világra. A Lélek tesz tanúságot bennünk Jézusról. Mindnyájan részesülünk ebből a tanúságtételből. Újjászületni vízből és Szentlélekből. Aki újjászületett, az szenvedélyesen szereti a teremtett világot, az elfogadja *gazdagságával és gyöngeségeivel*. **Nem reszket előtte, nem sajnálkozik, nem sóhajtozik**, hanem **bízik benne**. Akkor is ha úgy látjuk, hogy sok okunk van félelemre, aggodalomra, nem ezeknél kell megállnunk, nem ezekre irányítani tekintetünket.

Volt egyszer egy bölcs öreg ember, aki nagyon boldog volt. Két dolgot őrzött varázsládájában. Ezt a két dolgot sokan akarták tőle megvásárolni, de ő nem adta el. Sokan irigykedtek rá ezért, s még ellopni is megpróbálták. Ám ő egyre boldogabb, míg irigyei egyre boldogtalanabbak lettek. Egy nap egy kisfiú állított be hozzá, és megkérdezte tőle:

– *Hogy lehet az, hogy te egyre boldogabb vagy? Mi van a ládádban?*

Az öreg azt felelte:

– *8 dolog van, amire figyelned kell, és megtudod, mi van a ládámban:*

- 1. Szeresd Istent, és fogadj el mindent olyannak, amilyennek adja!*
- 2. Bízz magadban, tudd, hogy mire vagy képes!*
- 3. Valósítsd meg önmagadat, tűzz ki célokat magad elé!*
- 4. Ne légy irigy!*
- 5. Ne tarts haragot!*
- 6. Ne vedd el azt, a mi nem a tied!*
- 7. Ne bánj rosszul senkivel!*
- 8. Mindig mosolyogva kelj fel, segíts másokon, legyél önzetlen, fedezd fel másokban a jót!*

A kisfiú rögtön tudta, hogy az öregember varázsládájában csak 2 dolog volt: az esze és a szíve. Ezeket soha, senkitől se lehet ellopni.

„Hiába fűrösztöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat” – írja József Attila. Nekünk nem menekülnünk kell a képtelen, fenyegetést jelentő helyzetekből, hanem bizakodóan, reménykedve megmaradni benne. Vállalva a nevetségessé válást, megaláztatást, olykor a kudarcot, és vállalva a közösséget a nálam is tehetlenebbül vergődővel. Mert nekünk nem hibátlannak kell lennünk, hanem megbocsátásra késznek, vagyis reménytelinek.